

El 14 de febrer et quedaràs a casa

«Veure la tele, escoltar la ràdio i llegir la premsa aquestes setmanes és un revulsiu. Se t'esvaeixen els dubtes sobre qui votaràs les eleccions vinents»

Una persona votant | Cedida

Atabalat de tantes coses dins el cap, tants fronts de feina i de casa oberts, hi ha dies que em poso davant la tele, a qualsevol hora del dia, i el que més em relaxa és una tertúlia política. Els bioritmes em baixen, sense adormir-me em quedo com endormiscat, en un estat d'estrany benestar. El ritme de rèpliques té l'efecte d'un relaxant muscular i comprovar la quota de partits que cada tertulià representa abans m'enfadava, ara em pessigolleja les parpelles. Quan veig que hi ha un tertulià independent i lliurepensador sento una íntima satisfacció que integro en el vaivé de letargia.

No interpreteu aquestes línies com una crítica a les tertúlies -ja no estem en la pantalla de criticar les tertúlies- sinó com un elogi del gènere entès com a comodí, com a acompanyament en instants del dia, còmodament simbiòtic amb l'estat emocional. Aquests dies és especialment revelador identificar tres tipus de tertulians, els que representen JxCat, els que van amb ERC i els que van amb el govern, els oficialistes, els podríem anomenar. Deuen ser dies durs per a tots ells. Però allà estan, continuen cobrant per dir el que vol el seu partit, per a trobar-los les gràcies amagades i per a exclamar a ple pulmó: "Sí, sí, però la velocitat de contagi s'ha parat, alguna cosa deuen estar fent bé". A sobre encara hi ha qui troba motius per felicitar-los. És sensacional.

Si et poses a enumerar els disbarats esdevinguts al llarg de, per posar un termini concret, les últimes tres setmanes, la llista fa patxoca: les contradiccions sobre teletreball i sobre flexibilització de les restriccions a la restauració, el cas de les ajudes als autònoms en format "Els jocs de la fam", la missa a la Sagrada Família i les explicacions de la consellera de Salut, el tancament de la

cultura sense cap indici de perillositat i amb la declaració de "bé essencial" per part de la consellera de cultura, el cessament de la cúpula de treball pel cas dels autònoms, la picabaralla per les filtracions del pla de desescalada... Ah! I la notícia avançada per Planta baixa de TV3 segons la qual els diputats del Parlament han continuat cobrant les dietes per desplaçaments durant els mesos en què no existien desplaçaments, ja que els plens es feien per via telemàtica. Un panorama ben formós, no trobeu?

Veure la tele, escoltar la ràdio i llegir la premsa aquestes setmanes és un revulsiu. No només perquè et pots quedar plàcidament endormiscat veient una tertúlia, no, sinó perquè és extremadament útil a nivell ideològic. Se t'esvaeixen els dubtes clàssics sobre qui votaràs les eleccions vinents. Ja no tens dubtes sobre si aquell partit o aquell altre, sobre si val la pena apostar per aquell eix nacional o aquell eix social, sobre si votar amb clau catalana o local o estatal, o si votar obeint a les afinitats personals o personalismes de partit.

No, tot això s'ha esvaït, tots els dubtes se t'han escolat entre els dits. Ja ho tens clar, les eleccions del 14 de febrer et quedaràs a casa. A casa, sí, o potser no podràs reprimir aquella curiositat malsana i t'aproparàs al col·legi electoral a mirar com està l'ambient. Però no faràs cua ni agafaràs el sobre i la butlleta. No, t'ho miraràs de lluny